

Meta Bison: 'Hoezo Beperking? Ik ben gewoon anders! Uitgegeven in eigen beheer, 2012. (Zwangerschapsproblemen/Verstandelijke beperking/PO/ED)

zie ook: <http://www.youtube.com/watch?v=hqs2Jp8RPmM>

Korte bespreking:

Verhaal over Dirk Jan opgetekend door Meta Bison op basis van de verhalen van de ouders van Dirk Jan, zijn oma en van Dirk Jan zelf. Hij werd te vroeg geboren met een verstandelijke beperking. Ze vertellen hoe zijn leven verliep, hoe ze voor hem geknukt hebben en hoe hij zijn leven ingevuld heeft. Dirk Jan, nu een twintiger, werkt als beveiliging en wilde graag dat dit boek geschreven werd. In het boek staat beschreven hoe autoriteiten, scholen en instanties tegenwerkten. Leraren vonden hem te dom maar zijn ouders geloofden in hem, hielpen hem gingen tegen onbegrip en tegenwerking in. Daarnaast schrijft Dirk Jan zelf rake observaties en vertellen zijn ouders en oma hoe zij hem zagen en hem hebben opgevoed en begeleid. Een mooi ontroerend boekje.

Over de schrijfster:

Meta Bison (1934) werd geboren in Bergen aan Zee en woont in Beverwijk. Zij schreef diverse bundels met korte verhalen. Zie ook: <http://kunst-en-cultuur.infonu.nl/biografie/47690-meta-bison-een-bisondere-schrijfster.html>

Wat viel op:

Het boekje bevat mooie, indringende en ontroerende observaties en visies op hoe Dirk Jan in het leven staat en wat hem kan helpen. Zowel Dirk Jan zelf als mensen uit zijn omgeving lichten toe hoe zij diverse ervaringen hebben meegemaakt, en dat levert een bredere kijk. Zo vond ik onder andere het verhaal van Dick, de vader van Dirk Jan over hoe Dirk Jan bodyguard werd, zeer ontroerend. Lezen, dit boekje.

Citaten:

Pag.21: "Was het maar een mongooltje," werd er dan gezegd, "zo'n kindje wordt gemakkelijker aanvaard in onze boze maatschappij."

Pag.23: "Tot nu toe woont –ie bij zijn ouders. Hij vertelde weleens over sollicitaties. Dan riep een aanstaande collega: "We willen geen debiel in onze omgeving." Zo'n opmerking vergeet hij nooit. Hij vertelde me: "Die man is arm in 't hoofd."

Vele sollicitaties volgden totdat iemand zei: " D.J. we houden van je. We nemen je zoals je bent. Je kunt bij ons komen werken."

Pag.33-35: ' Schreeuwen moet je juist niet doen, schreeuwen lost niets op. Het toverwoord voor kinderen met een beperking is met respect LUISTEREN. Die vernederende opmerkingen naar mij toe maakten me opstandig, dan heb je al gauw een conflict. Ik slikte mijn woede niet in. Maar mijn ouders leerden me dat ik alleen thuis mag mopperen, schelden en woede uitbarstingen ventileren. Dat de maatschappij niet wacht op probleemfiguren, want dat ben je al gauw als je niet in een bepaald vakje past.

Mijn ouders heb ik hoog in 't vaandel. Zij hebben me gebracht tot wat ik nu ben, men zegt: een gozer, met een lieve uitstraling, die er goed uitziet en zich kan beheersen wanneer dit vereist wordt. Maar velen- op één na- gaven ooit een cent voor mijn toekomst. Mijn moeder zou nu wel eens een rondje kinderartsen willen maken om te

tonen hoe je zonder medicatie, maar met veel geduld en inzicht een 'zonderkansenkind' kunt vormen tot een aanvaardbaar mens in deze boze wereld vol onbegrip.'

Pag.43: 'Weet je waarom oma ik zo gelukkig ben? Niet alleen mijn ouders-maar ikzelf ook- accepteren mijnhandicap niet. Wanneer mijnouders zich zouden neerleggen bij mijn beperking dan kiezen ze voor de weg van de minste weerstand, maar dan ben ik de grote verliezer. Artsen zullen mij medicijnen voorschrijven, docenten zullen mij van school sturen. Als er- om wat voor reden dan ook politie wordt gewaarschuwd dan zullen zij mij doorsluizen naar een of andere instantie. Daar zijn natuurlijk heel veel gediplomeerde hulpverleners, meestal met weinig geduld. Mijn ouders zijn ervan overtuigd dat ik mijn plek zal vinden in de maatschappij.'

Pag.63: "Als ouders leerden we hem-weliswaar met een engelengeduld- een dagritme op te bouwen: een kwartier lezen-een kwartier rust- een kwartier rekenen." D.J. straalde als hij weer iets had geleerd en begreep.'

Pag.66:* "Bodyguard" wilde hij worden toe hij zes was.*"Goed voor de schoffel," werd er gezegd. Zijn laatste school zocht eenvoudig werk voor hem.

*Hij werkte in de groenvoorzieningen.

*Wij als ouders zagen hem wegwijnen.

(...)

* Op een vak zou hij zakken. Andere vakken heeft hij gehaald met een dikke zeven plus.

* Er was geen pardon, er werd geen rekening gehouden met zijn handicap.

* D.J. was moe gevochten. De moeder was er om hem te troosten en ik als vader vocht als een leeuw naar een oplossing. De weg was moeilijk en toch zo dichtbij. D.J. is nu wat hij wilde, hij is beveiligd met kracht en moed en hij behaalde zijn rijbewijs in een keer.

Onze mooie slimme jongen en toch een beetje anders".

Je vader.'

Recensies/Extra:

<http://www.dichtbij.nl/noord-kennemerland/lifestyle/zorg-en-welzijn/artikel/2625741/hoezo-beperking-ik-ben-gewoon-anders.aspx>

Zie ook: <http://www.youtube.com/watch?v=hqs2Jp8RPmM>

De auteurs zelf over thema's/boodschappen in het boek:

Opsluiten zo'n kind

Als laagdrempelig tiep met een luisterend oor en handig met de pen voel ik me bevoorrecht.

Zo ontmoette ik de ouders van Dirk Jan, gewoon nabij hun winkel. Ze wilden zo graag het levensverhaal van hun zoon vertellen.

Dat wil elke ouder natuurlijk wel.

Maar na enkele minuten luisteren bleek hoe er gestreden werd voor erkenning, tegen de gevestigde orde, tegen artsen en docenten. "Als ouders zijn we in één week wel eens zesmaal naar school geroepen"

Hun verhaal was waard om gebundeld te worden.

Ik beloofde voor zijn verjaardag de bundel: Hoezo beperking? Ik ben gewoon anders! samen te stellen.

Wellicht hielp mijn opleiding als verpleegkundige om me te kunnen inleven.

"Was er maar meer begrip! Werd er maar geluisterd." Hoorde ik bij elke sessie.

"Artsen wilden medicijnen voorschrijven. Docenten stuurden me van school.

Wat heb ik aan gediplomeerde hulpverleners zonder geduld."

Het waren emotievolle gesprekken, haast teveel om op te schrijven, daarom is op elke linker pagina

van de bundel een trefwoord geprojecteerd, als een vorm van adempauze in de tekst.

Dirk Jan: "Mijn grote geluk is dat mijn ouders mij begrepen en nog steeds voor mij vechten."

pagina 55:

Mijn aanstaande kind

In strijd met de wet:

200 kilometer te hard op de polderweg.

In strijd met de natuur:

63 dagen te vroeg geboren,

In strijd met de ethiek;

Uw vrouw heeft een monster gebaard.

In strijd met de voorschriften:

op de ziekenhuisgang in de couveuse omklemde hij mijn wijsvinger:

in strijd met alles wat ik niet kon overzien:

Ik zal er altijd voor je zijn.

In strijd met mijn verwachtingen:

Na 23 jaar onbegrip en respectloosheid:

Geen beperking, hij is gewoon anders.

Ik kreeg een themalijst van Coleta Platenkamp en koos hieruit: bejegening, emoties, medicijngebruik, waardigheid en positief denken.

2

